

Vi mener, at det kan være første skridt. Vi mener ikke, at det er det, der redder udviklingslandene. Der skal mere til. Der skal bl.a. det til, at de får mulighed for at opbygge lokale ressourcer, så de kan opbygge en egenproduktion, få ordentlig betaling for deres varer og måske også, hvis de skal have lån, få dem på nogle ordentlige vilkår, som Fremskridtspartiet også selv nævner.

Men det er jo ikke det, Fremskridtspartiet går efter. Fremskridtspartiet går alene efter, at der er eftergivet nogle penge, som man med al sandsynlighed må regne med at vi alligevel aldrig ville få. Det er alene et spørgsmål om at have det beløb stående og så sige: Ih, hvor er det altså godt og dejligt, at de skylder os nogle penge, og de får det meget bedre i de lande ved at vide, at de skylder os 1 mia. kr., som de ikke kan betale.

Det er en fuldstændig forvrøvet argumentation fra Fremskridtspartiets side. Så med det vil jeg bare sige, at vi stemmer imod forslaget.

Kim Behnke (FP):

Formålet med dette forslag er tosidet. For det første: Det reklameprojekt, som udviklingsministeren ønskede at iscenesætte i forbindelse med det sociale topmøde i København, synes vi nok der var grund til at få en debat om i Folketinget, en debat om, hvorvidt det skal være fremtidig almindelig praksis, at ministre kan rejse rundt og afgive løfter om beløbsftergivelser i milliardstørrelsen.

Det andet formål med forslaget er også at få en generel debat om, hvorvidt det nu er fornuftigt, at vi i Folketinget i Danmark eftergiver den gæld, som en række ulande har akkumuleret. Og dér er der nok næppe tvivl om, at der er markant forskellige holdninger til dette hos hr. Bruno Jerup fra Enhedslisten og så Fremskridtspartiet.

Vi har den opfattelse, at hvis man skal behandle ulande med respekt, så skal man behandle dem på samme måde, som vi selv ønsker at blive behandlet. Vi mener, der er tale om en meget overlegen og nedværdigende holdning fra Danmark og andre såkaldt rige lande, når vi med et pennestrøg eftergiver 1 mia. kr. i gæld, for de lande føler sig jo ikke som et velkomment medlem i den internationale familie, når de bliver behandlet på den måde.

Landene gentager i stigende grad det, som på engelsk hedder »trade, not aid«; de vil altså have handel med os. De vil ikke have bistand fra os. Og det er selvfølgelig, fordi bistand er med

til at holde de lande på et lavere niveau. Det er med til at fastlåse dem i en situation, hvor de skal spise krummerne fra de riges bord frem for at få lov til selv at optræde på den internationale arena, selv få lov til at kunne klare sig, føle, at de produkter, de har, har en chance for at blive omsat på de internationale markeder, føle glæden ved, at de ting, de er i stand til at fremstille, faktisk også er noget, som har en værdi, og ikke er noget, vi mere eller mindre af barmhjertighedshensyn aftager fra dem.

Derfor har vi den grundlæggende indstilling i Fremskridtspartiet, at Danmark skal lade være med sin ulandsbistand at optræde som den rige onkel, der kommer hjem og deler milde gaver ud til de mindrebedidlede medlemmer af familien.

De lande, der her er tale om, er jo ikke håbløst forgældede. Det er i det hele taget forfejlet om lande at bruge begrebet, at de er håbløst forgældede, og at sige, at de aldrig kommer ud af gældskrisen. Det er igen en overlegen måde at behandle landene på at erklære dem pr. definition som nogle, der aldrig kommer ud af deres gældsproblemer. Det er vi simpelt hen uenige i. De kan komme ud af deres gældsproblemer.

I forhold til hr. Jørgen Estrups bemærkninger om, at Fremskridtspartiet bare vil smide landene ud, og at vi ikke vil være med til på nogen måde at forsøge at redde dem, skal jeg henvise til vores bemærkninger på side 3, anden spalte, hvor vi netop beskriver det, der burde være fremgangsmåden fra dansk side. Der står, at vi går ind aktivt og siger: Kan man i form af en ændret gældsprofil, betalingsprofil, kan man i form af, at de producerer varer og sælger os varer, kan vi på den måde være i stand til at få landenes gæld til Danmark afdraget, nødvendigvis ikke hurtigt og her og nu, men i hvert fald på en måde, så de føler, at de også har en værdi?

Så vil jeg gerne til udviklingsministerens bemærkning om, at der jo ikke i aktstykket ligger nogen automatik omkring restgælden på de 5,7 mia. kr., sige, at det håber vi så sandelig heller ikke. Vi forventer da, at også de projekter vil blive fremlagt i Folketingets Finansudvalg til godkendelse, men der ligger i aktstykke nr. 218 en tilkendegivelse af, at det er den politik, regeringen vil forfølge, nemlig en politik gående ud på, at også de resterende 5,7 mia. kr. skal eftergives. Men vi regner selvfølgelig med og forventer at se aktstykker om de pågældende sager.